

3328/2011 ΣΤΕ (561444)

(Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)

Αριθμός 3328/2011

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Δ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 14 Ιουνίου 2011, με την εξής σύνθεση: Αθ. Ράντος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Ε. Σαρπ, Ηρ. Τσακόπουλος, Σύμβουλοι, Ηλ. Μάζος, Β. Κίντζιου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Αικ. Ρίπη.

Για να δικάσει την από 15 Ιουνίου 2007 αίτηση:

του του, ο οποίος παρέστη με τη δικηγόρο Ιωάννα Κούρτοβικ (Α.Μ. 6687), που τη διόρισε στο ακροατήριο,

κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης και ήδη Προστασίας του Πολίτη, ο οποίος παρέστη με τον Ευστράτιο Ηλιαδέλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί: 1) η μη προσδιοριζόμενη ειδικότερα απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, με την οποία απερρίφθη η υποβληθείσα στις 22.2.2007 αίτηση να εξετασθεί εξ υπαρχής αίτημα του αιτούντος να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας και, επικουρικώς, να του χορηγηθεί άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους, 2) κάθε πράξη ή απόφαση της Διοίκησης, με την οποία διατάσσεται η απέλαση, αναχώρηση, απομάκρυνση, επαναπροώθηση ή έκδοση του και 3) το υπ' αριθμ. 9135/5469-563882/6.6.2007 έγγραφο του Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Η. Μάζου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την πληρεξουσία του αιτούντος, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 1341353, 1630766/2007 ειδικά γραμμάτια παραβόλου, σειράς Α').

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή, που συμπληρώνεται παραδεκτώς με το από 5.5.2008 δικόγραφο προσθέτων λόγων, ζητείται η ακύρωση: α) της, μη προσδιοριζόμενης ειδικότερα, απόφασης του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, με την οποία απερρίφθη η υποβληθείσα στις 22.2.2007 αίτηση να εξετασθεί εξ υπαρχής αίτημα του αιτούντος να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας και, επικουρικώς, να του χορηγηθεί άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους, β)

κάθε πράξης ή απόφασης της Διοίκησης, με την οποία διατάσσεται η απέλαση, αναχώρηση, απομάκρυνση, επαναπροώθηση ή έκδοση του αιτούντος, και γ) του υπ' αριθμ. 9135/5469 - 563882/6.6.2007 εγγράφου του Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας, με το οποίο ανακοινώθηκε στον αιτούντα η απόρριψη της κατά τα ανωτέρω αίτησής του.

3. Επειδή, με την από 3.5.2011 πράξη του Προέδρου του Τμήματος διεκρατήθη και εισήχθη προς συζήτηση η κρινόμενη αίτηση, η εκδίκαση της οποίας υπάγεται ήδη στην ακυρωτική αρμοδιότητα του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (άρθρα 49 και 50 ν. 3900/2010, Α' 213, σε συνδυασμό με άρθρο 34 παρ. 1 ν. 1968/1991, Α' 150).

4. Επειδή, στο άρθρο 1 Α παρ. 2 της από 28.7.1951 Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης "περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων" (ν.δ. 3989/1959, Α' 201), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του από 31.1.1967 Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης (α.ν. 389/1968, Α' 125), ορίζεται ότι ως πρόσφυγας νοείται (και απολαμβάνει, συνεπώς, την κατά το άρθρο 33 της Σύμβασης προστασία από την επαναπροώθηση), μεταξύ άλλων, κάθε πρόσωπο το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποία έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης». Εξ άλλου, σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ. 1 του ν. 1975/1991 (Α' 184), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του ν. 2452/1996 (Α' 283), «ο αλλοδαπός που βρίσκεται καθ' οιονδήποτε τρόπο στο ελληνικό έδαφος, αναγνωρίζεται ύστερα από αίτησή του ως πρόσφυγας και του παρέχεται άσυλο, εφόσον στο πρόσωπό του συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1 Α της από 28.7.1951 Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης ..., όπως τροποποιήθηκε με το από 31.1.1967 Πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης ...». Περαιτέρω, η ανωτέρω Διεθνής Σύμβαση εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής της ορισμένες κατηγορίες προσώπων και ορίζει ειδικότερα στο άρθρο 1ΣΤ ότι οι διατάξεις της δεν εφαρμόζονται «επί προσώπων δια τα οποία υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστευθή τις ότι: α) έχουν διαπράξει έγκλημα κατά της ειρήνης, έγκλημα πολέμου, ή έγκλημα κατά της ανθρωπότητας εν τη εννοία των διεθνών συμφωνιών αίτινες συνήφθησαν επί σκοπώ αντιμετώπισεως των αδικημάτων τούτων. β) έχουν διαπράξει σοβαρόν αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου ευρισκόμενα εκτός της χώρας της εισδοχής πριν ή γίνουν ταύτα δεκτά ως πρόσφυγες υπό της χώρας ταύτης. γ) είναι ένοχα ενεργειών αντιθέτων προς τους σκοπούς και τας αρχάς των Ηνωμένων Εθνών» («ρήτρες αποκλεισμού»). Τέλος, προέβλεψε ο νόμος ειδικό «ανθρωπιστικό» καθεστώς παραμονής στην χώρα, ορίζοντας με την παρ. 4 του ανωτέρω άρθρου 25 του ν. 1975/1991 (άρθρο 2 ν. 2452/1996) τα ακόλουθα: «Σε εξαιρετικές περιπτώσεις δύναται ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης, ιδίως για ανθρωπιστικούς λόγους, να εγκρίνει την προσωρινή διαμονή αλλοδαπού, του οποίου έχει απορριφθεί αίτηση για την αναγνώρισή του ως πρόσφυγα, μέχρις ότου καταστεί δυνατή η αναχώρησή του από τη χώρα».

5. Επειδή, την διαδικασία αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγα ερρύθμιζε κατά τον κρίσιμο χρόνο το π.δ. 61/1999 (Α' 63), στο άρθρο 5 του οποίου ορίζονται τα εξής: «Αίτηση αλλοδαπού για παροχή ασύλου δεν εξετάζεται, εφόσον η προηγούμενη έχει απορριφθεί από τη διοίκηση σε τελευταίο βαθμό. Κατ' εξαίρεση ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου, δύναται να διατάξει την εξ υπαρχής εξέταση αιτήματος ασύλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 του παρόντος διατάγματος, αν προσκομίζονται από τον αιτούντα νέα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούν το πρόσωπο αυτού ή των μελών της οικογένειάς του και τα οποία, εάν ήταν γνωστά πριν από την έκδοση της οριστικής απόφασης, θα αποτελούσαν βασικό κριτήριο αναγνώρισής του ως πρόσφυγα...». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, επιλαμβανόμενος αιτήσεως

εξ υπαρχής εξετάσεως αιτήματος ασύλου, δεν αποφαινεται περί του αν συντρέχει στο πρόσωπο του ενδιαφερομένου η ιδιότητα του πρόσφυγα. Περιορίζεται να εξετάσει εάν τα προσκομισθέντα στοιχεία πληρούν τις προϋποθέσεις του νόμου, αν θα μπορούσαν, δηλαδή, κατ' αρχήν, να θεωρηθούν ως «νέα και κρίσιμα», και, σε καταφατική περίπτωση, διατάσσει την εξ υπαρχής εξέταση του αιτήματος ασύλου, με τήρηση από τη Διοίκηση της σχετικής διαδικασίας που θεσπίζεται στα άρθρα 2 και 3 του π.δ/τος 61/1999 (πρβλ. ΣΤΕ 1524/2009).

6. Επειδή, εξ άλλου, στο άρθρο 3 παρ. 8 του ανωτέρω π.δ/τος 61/1999 προβλέπεται ότι στην απορριπτική του αιτήματος παροχής ασύλου απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξης, η οποία εκδίδεται επί προσφυγής του ενδιαφερομένου αλλοδαπού, «αναφέρονται και η υποχρέωση του αιτούντα σε ό,τι αφορά τη διαμονή του στην ελληνική επικράτεια, ή την αναχώρησή του από τη χώρα εντός ορισμένης προθεσμίας ή η δυνατότητα παραμονής του κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 8 του παρόντος διατάγματος». Το άρθρο 8 του ιδίου π.δ/τος ορίζει στη μεν παρ.1 ότι η άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους έχει ετήσια διάρκεια, με δυνατότητα παράτασης με απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης, στην δε παράγραφο 2 ότι: «Για την έγκριση παραμονής αλλοδαπού για ανθρωπιστικούς λόγους λαμβάνονται υπόψη ιδίως η αντικειμενική αδυναμία απομάκρυνσης ή επιστροφής του αλλοδαπού στη χώρα καταγωγής ή συνήθους διαμονής του για λόγους ανωτέρας βίας (π.χ. σοβαροί λόγοι υγείας του ιδίου ή μέλους της οικογενείας του, διεθνής αποκλεισμός της χώρας του, εμφύλιες συρράξεις συνοδευόμενες από μαζικές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων) ή η συνδρομή στο πρόσωπο του ενδιαφερομένου της ρήτρας μη επαναπροώθησης (non refoulement) του άρθρου 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης της Ρώμης του 1950 περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου (Ν.Δ. 53/74, Α` 256) ή του αντίστοιχου άρθρου της Σύμβασης της Ν. Υόρκης της 10ης Δεκεμβρίου 1984 κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης ή τιμωρίας (Ν. 1782/1988)». Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, σε περίπτωση οριστικής απορρίψεως αιτήματος αλλοδαπού να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, ερευνάται, πριν διαταχθεί η εντός ορισμένης προθεσμίας απομάκρυνσή του από τη χώρα, εάν, εν όψει και των προβληθέντων κατά την διαδικασία εξέτασεως του αιτήματος παροχής ασύλου ισχυρισμών, συντρέχει νόμιμη περίπτωση χορηγήσεως άδειας παραμονής στον αλλοδαπό για ανθρωπιστικούς λόγους, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 8 παρ. 2 του ιδίου π.δ/τος. Δεν κωλύεται, πάντως, ο ενδιαφερόμενος αλλοδαπός να υποβάλει σχετικό αίτημα και στοιχεία και μετά την έκδοση της απορριπτικής του αιτήματος να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας απόφασης της Αρχής (βλ. ΣΤΕ 1467/2011, 1149/2009 κ.ά.)

7. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο αιτών τουρκικής ιθαγένειας, εισήλθε στην Ελλάδα λάθρα στις 27.5.1983 από την περιοχή Ψαθάδων Έβρου και υπέβαλε αίτημα να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, επικαλούμενος κίνδυνο δίωξης στην πατρίδα του λόγω της δραστηριότητάς του υπέρ αντικαθεστωτικής οργάνωσης. Παρά την περί αποδοχής του εισήγηση από την Αστυνομική Αρχή (υπ' αριθμ. 30/19/429έ/30.5.1983 έγγραφο της Διεύθυνσης Χωροφυλακής Έβρου), το αίτημα απερρίφθη με την απόφαση 9135/5469/8.7.1983 του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης, με την ειδικότερη αιτιολογία ότι «α) Δεν προκύπτει καλά θεμελιωμένος φόβος για δίωξη του [αιτούντος] για λόγους πολιτικούς, φυλής, θρησκείας κ.λπ. β) Βαρύνεται [ο αιτών] με την διάπραξη σοβαρού αδικήματος του Κοινού Ποινικού Δικαίου (ανθρωποκτονία) όταν ευρίσκετο εκτός της χώρας εισδοχής (αρθρ. Ι, Εδαφ. ΣΤ', Υπεδ. Β, Πολυμ. Συμβάσεως Γενεύης 1951)». Ακολούθως, όμως, χορηγήθηκαν στον αιτούντα άδειες παραμονής στη χώρα μέχρι τις 30.5.1990. Στις 30.10.1990 και 16.11.1990 ο αιτών υπέβαλε αιτήσεις επανεξέτασης του αιτήματος χορήγησης ασύλου, οι οποίες, όμως, δεν εξετάστηκαν κατ' ουσίαν, ως εκπρόθεσμες (υπ' αριθμ. 9135/133617/30.10.1990 και 9135/5469-

134077/30.11.1990 διαταγές του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης). Ο ανωτέρω συνελήφθη στις 23.1.1991 για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών και καταδικάσθηκε, τελικώς, με την απόφαση 1080/1997 του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, σε ισόβια κάθειρξη και χρηματική ποινή είκοσι εκατομμυρίων (20.000.000) δραχμών για εισαγωγή, κατοχή, διάθεση και πώληση ποσοτήτων ηρωίνης από κοινού κατ' εξακολούθηση. Με την ίδια απόφαση διατάχθηκε και η ισόβια απέλασή του από τη χώρα. Ακολούθως, με το υπ' αριθμ. 47/20.2.2007 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Ηρακλείου, διετάχθη η υπό τον όρο της ανάκλησης απόλυση του αιτούντος από τη φυλακή, παρέμεινε, όμως, σε ειδικό χώρο κράτησης αλλοδαπών της Κλειστής Φυλακής Αλικαρνασσοῦ μέχρι να εκτελεσθεί η διαταχθείσα, κατά τα ανωτέρω, δικαστική απέλασή του. Στις 22.2.2007 ο εν λόγω υπέβαλε αίτηση εξ υπαρχής εξετάσεως του αιτήματος να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, κατά τις διατάξεις του άρθρου 5 του π.δ/τος 61/1999, και, επικουρικώς, υπέβαλε και αίτημα να του χορηγηθεί άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους. Με το υπ' αριθμ. 9135/5469 - 563882/6.6.2007 έγγραφο της Διεύθυνσης Αλλοδαπών του Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας ανακοινώθηκε στον αιτούντα η απόρριψη των κατά τα ανωτέρω αιτημάτων του. Εν συνεχεία, με το υπ' αριθμ. 328/20.9.2007 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Ηρακλείου, έγινε δεκτό ότι η απέλαση του αιτούντος δεν είναι εφικτή αφού ήδη από το 1987 έχει αφαιρεθεί η τουρκική ιθαγένειά του και έκτοτε δεν έχει αποκτήσει άλλη, εν όψει δε τούτου συμπληρώθηκε το προηγούμενο, περί της υπό όρο απόλυσής του από τις φυλακές, 47/2007 βούλευμα και ο αιτών αποφυλακίσθηκε στις 21.9.2007, υπό τους όρους της διαμονής του σε διεύθυνση που δήλωσε και της εμφάνισής του σε Αστυνομικό Τμήμα μέχρι τη λήξη της δοκιμασίας του ή μέχρι άρσεως του κωλύματος απελάσεώς του. Κατόπιν τούτων, με την απόφαση 1431/6.6.2011 του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ηρακλείου απερρίφθησαν, ως άνευ αντικειμένου, οι κατά τα άρθρα 564 και 565 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (π.δ. 258/1986, Α' 121) αντιρρήσεις του αιτούντος κατά του μέτρου της απέλασης που είχε επιβληθεί με την απόφαση 1080/1997 του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

8. Επειδή, τα επίδικα αιτήματα για την εξ υπαρχής εξέταση της αιτήσεως ασύλου του αιτούντος και, επικουρικώς, την χορήγηση αδειας παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους, απερρίφθησαν από τον Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, με την επισημειωματικώς διατυπωθείσα στις 24.5.2007 συμφωνία του προς την σχετική εισήγηση υπηρεσιακών παραγόντων. Η πράξη αυτή είναι η μόνη εκτελεστή και παραδεκτώς προσβαλλόμενη με την κρινόμενη αίτηση (πρβλ. ΣτΕ 867/2010, 1482/2011). Αντιθέτως, απαραδέκτως πλήττεται με την αίτηση το στερούμενο εκτελεστοῦ χαρακτήρος, πληροφοριακό έγγραφο 9135/5469 - 563882/ 6.6.2007 της Ελληνικής Αστυνομίας.

9. Επειδή, η ανωτέρω παραδεκτώς προσβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης φέρει τα κατά τον Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (ν. 2690/1999, Α' 45, άρθρο 16 παρ. 1) στοιχεία του υποστατού και του κύρους των διοικητικών πράξεων. Εξ άλλου, η κοινοποίηση της προσβαλλόμενης πράξης δεν αποτελεί, κατά τις διατάξεις βάσει των οποίων εκδόθηκε, στοιχείο του υποστατού της, ώστε να επηρεάζει το κύρος της, αλλά απλό μέσο γνωστοποίησής της. Συνεπώς, η παράλειψη κοινοποίησής της δεν συνιστά πλημμέλεια της απόφασης και δεν επιδρά επί του κύρους της, αλλά μόνον επί της ενάρξεως της προθεσμίας για την άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως κατ' αυτής (ΣτΕ 867/2010), δεν τίθεται, όμως, εν προκειμένω ζήτημα εκπροθέσμου. Περαιτέρω, εφ' όσον η προσβαλλόμενη εκδόθηκε επί αιτήσεως του ενδιαφερομένου, δεν επεβάλλετο η τήρηση του, κατά τα άρθρα 20 παρ. 2 του Συντάγματος και 6 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, τύπου της προηγούμενης ακρόασης. Είναι, συνεπώς, απορριπτέοι όλοι οι περί του αντιθέτου λόγοι ακυρώσεως.

10. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, με την αίτηση εξ υπαρχής εξετάσεως του αιτήματος ασύλου ο αιτών ισχυρίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι το έτος 1986 κινήθηκε από τις τουρκικές αρχές «εκδικητικά και προς άσκηση πίεσης» η διαδικασία αφαίρεσης της ιθαγένειάς του εάν δεν εμφανιζόταν να δικάσθει, και ότι εν συνεχεία πράγματι αφαιρέθηκε η ιθαγένειά του, με αποτέλεσμα να καταστεί ανιθαγενής. Προσκόμισε δε, προς απόδειξη του ισχυρισμού του αυτού, αντίγραφο, σε επίσημη μετάφραση, του υπ' αριθμ. 19111/18.5.1986 φύλλου της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως της Τουρκικής Δημοκρατίας, με το οποίο, κατ' επίκληση νόμου περί αφαίρεσεως της ιθαγένειας όσων προέβησαν σε ενέργειες εναντίον της ασφάλειας της χώρας, καλείται ο αιτών όπως, εντός τριών μηνών από την επιστροφή του στην Τουρκία, παρουσιασθεί στις διοικητικές ή εισαγγελικές αρχές, οριζόμενου περαιτέρω ότι σε αντίθετη περίπτωση θα ακολουθούσε απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου περί αφαίρεσεως της ιθαγένειάς του (Σημειωτέον ότι ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας καθώς και με την από 21.6.2007 αίτηση, επί της οποίας εκδόθηκε το ανωτέρω υπ' αριθμ. 328/2007 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Ηρακλείου, ο αιτών προσκόμισε αντίγραφο και άλλου φύλλου - 19373/15.2.1987 - της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως της Τουρκικής Δημοκρατίας, στο οποίο φέρεται δημοσιευθείσα η 87/11414 απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου περί αφαίρεσεως της ιθαγένειάς του. Δεν προκύπτει, όμως, ότι το έγγραφο αυτό είχε τεθεί υπ' όψιν της Αρχής με την αίτηση εξ υπαρχής εξέτασης του αιτήματος ασύλου). Όπως δε προκύπτει από την σχετική εισήγηση της Υπηρεσίας, που υιοθετήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, έγινε δεκτό από την Διοίκηση ότι το κατά τα ανωτέρω στοιχείο, που προσκόμισε ο αιτών, «δεν ανταποκρίνεται στην έννοια» του άρθρου 5 του π.δ/τος 61/1999. Και τούτο με την εξής ειδικότερη αιτιολογία: «Το δημοσίευμα της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως, το περιεχόμενο του οποίου δεν δύναται να επιβεβαιωθεί, αναφέρει τα κατά νόμο ισχύοντα για την άρση της τουρκικής ιθαγένειάς του, ως [ατόμου ενεχομένου] σε ενέργειες κατά της ασφάλειας της Τουρκικής Δημοκρατίας. Τα προαναφερόμενα, σε συνδυασμό με το ότι δεν προκύπτει σχετική περί της απώλειας απόφαση, αναιρούνται από το γεγονός ότι κατά την προσαγωγή του στις ενταύθα προξενικές αρχές αναγνωρίστηκε ως υπήκοος Τουρκίας και επίκειται για την απέλασή του ο अपαρακώλυτος εφοδιασμός του με εθνικό ταξιδιωτικό έγγραφο».

11. Επειδή, το αρχικό αίτημα αναγνώρισης του αιτούντος ως πρόσφυγα απερρίφθη με την απόφαση 9135/5469/8.7.1983 του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, κατά την αληθή της έννοια, διότι δεν προέκυψε «καλά θεμελιωμένος» φόβος του να υποστεί, σε περίπτωση επιστροφής του στην πατρίδα του, δίωξη για έναν από τους λόγους που προβλέπονται από την Σύμβαση της Γενεύης. Δεν αποτελεί αυτοτελές αιτιολογικό έρεισμα της απόρριψης του αιτήματος, αλλά έχει απλώς επικουρικό χαρακτήρα, η αναφορά στην ανωτέρω απόφαση της συνδρομής, στο πρόσωπο του αιτούντος λόγου αποκλεισμού από το προστατευτικό καθεστώς του πρόσφυγα (διάπραξη σοβαρού αδικήματος του κοινού ποινικού δικαίου εκτός της χώρας εισδοχής), η οποία άλλωστε προϋποθέτει κατ' αρχήν την προηγούμενη κρίση της αρμόδιας αρχής ότι ο ενδιαφερόμενος πληροί τις προϋποθέσεις για να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας. Εν όψει τούτων, το ανωτέρω αντίγραφο του υπ' αριθμ. 19111/18.5.1986 φύλλου της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως της Τουρκικής Δημοκρατίας, ήταν νέο και κρίσιμο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 5 του π.δ/τος 61/1999. Και τούτο αφ' ενός διότι επρόκειτο για στοιχείο μεταγενέστερο της απόφασης (9135/5469/8.7.1983) με την οποία είχε απορριφθεί το αρχικό αίτημα να αναγνωρισθεί ο αιτών ως πρόσφυγας. Αφ' ετέρου διότι, ενώ το αίτημα ασύλου είχε απορριφθεί με την αιτιολογία ότι δεν προέκυψε «καλά θεμελιωμένος φόβος» δίωξης του αιτούντος για λόγο προβλεπόμενο από την Σύμβαση της Γενεύης, ο αιτών, ο οποίος εφέρετο ως ενεχόμενος σε ενέργειες κατά της ασφάλειας της χώρας του, εκαιέτο να παρουσιασθεί, σύμφωνα με το ανωτέρω έγγραφο, στις τουρκικές διοικητικές ή εισαγγελικές αρχές επ' απειλή στερήσεως της ιθαγένειάς του (η οποία, εφ' όσον συνδέεται με λόγο

προβλεπόμενο από την Διεθνή Σύμβαση της Γενεύης, μπορεί να συνιστά δίωξη κατά την έννοια της Συμβάσεως αυτής? για την έκπτωση από την ιθαγένεια και την έννοια της δίωξης κατά τη Σύμβαση της Γενεύης βλ. Ομοσπονδιακό Γερμανικό Διοικητικό Δικαστήριο, απόφαση της 26.2.2009, BVerwG 10 C 50.07, Εφετείο της Αγγλίας και Ουαλίας, αποφάσεις της 2.4.2009, MA (Αιθιοπία) [2009] EWCA Civ 289, και της 31.7.2007, EB (Αιθιοπία) [2007] EWCA Civ 809, πρβλ. Ομοσπονδιακό Εφετείο των Ηνωμένων Πολιτειών, αποφάσεις της 20.5.2011, 09 - 4312, Stserba v. Holder [6th Cir. 2011] και της 6.1.2010, Haile v. Holder, 591 F.3d 572 [7 th Cir. 2010]). Εξ άλλου, δεν προκύπτει ο λόγος για τον οποίο, όπως έγινε δεκτό από την Διοίκηση, δεν είναι δυνατή η επιβεβαίωση του περιεχομένου του ανωτέρω αλλοδαπού δημοσίου εγγράφου. Υπό τα δεδομένα αυτά, βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αίτηση ότι δεν αιτιολογείται νομίμως η απόρριψη του αιτήματος εξ υπαρχής εξετάσεως της περιπτώσεως του αιτούντος, για το λόγο ότι τα προσκομισθέντα στοιχεία δεν ανταποκρίνονται στην έννοια του άρθρου 5 του π.δ/τος 61/1999. Περαιτέρω, η προσβαλλόμενη πράξη δεν αιτιολογείται νομίμως, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα, ούτε ως προς το δεύτερο σκέλος της, με το οποίο απορρίπτεται το επικουρικό αίτημα υπαγωγής του αιτούντος στο ανθρωπιστικό καθεστώς παραμονής στη χώρα, για το λόγο ότι το σχετικό αίτημα υπεβλήθη μετά την οριστική απόρριψη του αιτήματος ασύλου. Και τούτο διότι, κατά τα ήδη αναφερθέντα στην σκέψη 6, το αίτημα χορήγησης αδείας παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους κατά το άρθρο 8 του π.δ/τος 61/1999 παραδεκτώς υποβάλλεται αυτοτελώς και μετά την έκδοση της απορριπτικής του αιτήματος ασύλου απόφασης της Αρχής.

12. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να ακυρωθεί η καθ' ερμηνείαν του δικογράφου προσβαλλόμενη πράξη του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Η δε υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στην Διοίκηση, η οποία, επιλαμβανομένη κατά τις διατάξεις του ήδη ισχύοντος π.δ/τος 114/2010 (Α' 195), οφείλει να εξετάσει εξ υπαρχής το αίτημα ασύλου του αιτούντος και, ακολούθως, εάν συντρέχει περίπτωση, να εξετάσει εάν, εν όψει των περιστάσεων της υποθέσεως, δικαιολογείται η χορήγηση στον αιτούντα αδείας παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους. Οίκοθεν δε νοείται ότι η αρμόδια αρχή οφείλει, περαιτέρω, να εξετάσει εάν συντρέχει στο πρόσωπο του αιτούντος λόγος αποκλεισμού από το καθεστώς του πρόσφυγα κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 1ΣΤ της Συμβάσεως της Γενεύης, που παρατίθεται στην τέταρτη σκέψη. Και τούτο, αφ' ενός, εν όψει της φύσεως των αδικημάτων που φέρεται, κατά τα στοιχεία του φακέλου, ότι διέπραξε ο εν λόγω στην Τουρκία (και τα οποία ο ίδιος αρνείται). Αφ' ετέρου, εν όψει της συμμετοχής του αιτούντος σε οργάνωση, η οποία, κατά τα αναφερόμενα στα υπ' αριθμ. 9135/5469 - 567856/2.8.2007 και 95/5469 - 995398/14.10.2008 έγγραφα απόψεων της Διεύθυνσης Αλλοδαπών του Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας προς το Συμβούλιο της Επικρατείας, έχει χαρακτηριστεί ως τρομοκρατική (βλ. ήδη, υπό το κράτος του άρθρου 12 της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ, L 304 - άρθρο 12 του π.δ/τος 96/2008, Α' 152 - Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Τμήμα Μείζονος Συνθέσεως, απόφαση της 9.11.2010, συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-57/09 και 101/09, Bundesrepublik Deutschland κατά Β. και D.). Οφείλει, τέλος, η διοικητική αρχή να εξετάσει εάν συντρέχει περίπτωση να αρνηθεί την αναγνώριση του αιτούντος ως πρόσφυγα λόγω της κατά τα ανωτέρω καταδίκης του για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών, εν όψει των οριζόμενων στο άρθρο 14 παρ. 4 του π.δ/τος 96/2008, κατά την οποία διάταξη, «Η αρμόδια αρχή απόφασης δύναται να μην χορηγεί, να ανακαλεί ή να αρνείται να ανανεώσει το καθεστώς που χορηγήθηκε σε πρόσφυγα όταν: α) μπορεί για εύλογους λόγους να θεωρηθεί ότι το πρόσωπο αυτό συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια β) το πρόσωπο αυτό συνιστά κίνδυνο για τη κοινωνία, λόγω τελεσίδικης καταδίκης του για τη διάπραξη ιδιαίτερα σοβαρού εγκλήματος».

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την κρινόμενη αίτηση.

Ακυρώνει, κατά τα εκτιθέμενα στο αιτιολογικό, την προσβαλλόμενη από 24.5.2007 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, επισημειωματικώς διατυπωθείσα επί της σχετικής εισηγήσεως υπηρεσιακών παραγόντων περί απορρίψεως της αιτήσεως για την εξ υπαρχής εξέταση του αιτήματος ασύλου και, επικουρικώς, την χορήγηση στον αιτούντα αδειας παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους.

Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση, κατά το σκεπτικό.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου, και

Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος που ανέρχεται σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 15 Ιουλίου 2011

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος

Η Γραμματέας

Αθ. Ράντος

Αικ. Ρίπη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 25ης Οκτωβρίου 2011.

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος

Ο Γραμματέας

Ε. Σαρπ

Νικ. Αθανασίου